

нейната добродетелна зависятъ въ тоя моментъ само отъ васъ.

Опълченците решиха: тука ще умремъ. Ала едно нѣщо много ги безпокоеше. Пушките имъ бѣха слаби и бързо се повреждаха отъ стрелбата, — тогава все едно, че си съ праздни ржце. Единъ опълченецъ духовито извика:

— Момчета, отъ тукъ и съ камъни можемъ да се биемъ.

На 7 августъ турците запалиха с. Шипка. На 8-и с. м. Сюлейманъ паша нареди лагера си надъ горящото село по пѣтя за прохода. Веднага той отдели трима паши (Реджебъ, Шакиръ и Вейселъ) съ войски и ги прати надѣсно къмъ върховете Бедекъ (в. 1274) и Демиръ тепе да обиколятъ отъ изтокъ прохода. Расимъ паша изпрати на лѣво на високия връхъ Мал уша (1258 м.), дето да постави дългобойни топове, които да биятъ цѣлата руска позиция отъ св. Никола чакъ до Габрово. На Салихъ паша даде албанци и заповѣда да ударятъ по пѣтя право на горе за св. Никола. Сжщиятъ день изпратените колони по трите посоки настѣпиха нагоре по урвата за жгѣла на руско-българската позиция къмъ св. Никола. Изведнажъ блѣсватъ съ небесенъ гръмъ руските орждия. Върхътъ св. Никола се обвива въ бѣлъ димъ като облакъ. Гранатите изфучаватъ съ писъкъ и право въ турските редове, дето силно се разпукватъ. Желѣзо, каменни откъслечи отъ скалите и куршуми посипватъ пълещите вериги, които за мигъ се свличатъ въ дола и гъртватъ да бѣгатъ.

Първиятъ ударъ на опълченците е сполуч-